

Introit: *Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje. Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. (Žalm 145, 14-18)*

Píseň 168

Modlitba

Čtení: Římanům 10, 4-17

Píseň 642

Text kázání: Jan 20, 19-31

Milí přátelé, bratři a sestry,

máme týden po Velikonocích. Ta Velikonoční neděle končí večer takovým happyendem. **Když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“** Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Z učedníků opadne strach, a naopak prožívají obrovskou radost z přítomnosti vzkříšeného Pána Ježíše. A tím by příběh možná mohl skončit. Konec dobrý, všechno dobré. Jenže jeden učedník se jaksi neraduje. Totiž ten, který s nimi tuto neděli nebyl. Tomáš.

Svým způsobem, bratři a sestry, můžeme být ale rádi, že se Tomáš tehdy kdesi pozapomněl. On totiž se svými pochybnostmi je nám v mnohém blízký. Vždyť kdo z nás někdy nepochybuje? Kdo z nás si někdy neposteskne, že druzí se radují a já se radovat nedokážu, protože mi do zpěvu zrovna není? Kdo z nás si občas v tíživých situacích, když nám je úzko a když máme strach, neposteskne: „**Tak Bože, kde vlastně jsi?**“ A ruku na srdce, bratři a sestry, neklademe si podobné otázky právě v dnešní těžké době? „**Bože, kde jsi? Kdy už nás uzdravíš? Kdy zasáhneš a zničíš tu škaredou pandemii?**“

Tomáš od ostatních učedníků slyší radostné svědectví. „**Viděli jsme Pána.**“ Co po těchto slovech musel Tomáš prožívat? A co by si o tom dnes mnozí lidé mysleli? Co si myslí lidé o tom, když jim vydáme svědectví, že Bůh nás uzdravil? Bůh nás osvobodil? On změnil naše životy? Když jsem před léty uvěřil v Pána Ježíše, tak si mnozí z mého okolí ale i z mé rodiny, skutečně mysleli, že jsem se zbláznil. A podobné myšlenky mohly napadnout i Tomáše. **Všichni se tu snad zbláznili? Podlehli nějaké davové sugesci? Jak to, že se tak radují, vždyť Pán Ježíš je přece bolestivě umučený a mrtvý! Co mi to tady chtějí namluvit?**

Bratři a sestry, s vírou ve vzkříšení Pána Ježíše vlastně stojí anebo padá i náš život. Jestliže věříme, že Pán Ježíš byl vzkříšen a je živ, pak ve svém životě prožíváme podobnou radost, jakou prožili učedníci. Jaká je ale skutečnost? Prožíváš opravdu takovou radost? Prožíváš ve svém životě Kristovu přítomnost a Jeho pokoj? Vnímáš, že **On je blízko tebe, že je ve tvém srdci?** Anebo spíše prožíváš pochybnosti a strach? Někdy jsme možná více podobni Tomášovi. Ostatní se radují a já jsem mimo hru. Ostatní jsou šťastni a já se cítím divně. Patřím vůbec ještě mezi Kristovy učedníky?

Tomášův příběh nás učí, že ty i já s našimi pochybnostmi do společenství Božího lidu patříme. Vždyť tam s nimi patří i ten Tomáš! Kdosi řekl, že pochybnosti jsou pro naši víru vlastně důležité. Akorát je potřeba vzít je za ten správný konec. Máš-li pochybnosti, pak se sám přesvědč, jestli jsou oprávněné. A když vydáváme svědectví nevěřícím lidem o Pánu Ježíši, tak jim s klidem můžeme říci, **běž a sám se přesvědč, je-li Ježíš živý. Řekni Mu v modlitbě, jestli jsi živý, Pane, tak se mi dej poznat. Zkus to a sám uvidíš.** A dát nevěřícím takovou výzvu, to je víc, než je přesvědčovat nějakými argumenty. My přece, bratři a sestry, víme, že Pán je živý a že se dává poznat těm, kteří Ho upřímně hledají. A to přece platí i pro nás na každý den! Znovu a znovu Pán chce přijít do tvých pochybností! Jak? Právě Tomáš nám k tomu dává příklad. Sám se chce přesvědčit na vlastní kůži. On neřekne učedníkům: „*S vámi končím, úplně jste se pomátli.*“ On jim řekne: „**Dokud nevidím na Pánových rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.**“ Tomáš viděl Pána umírat, a tak je pro něj důležité se z těmi jeho bolestivými ranami ztotožnit. Trochu to možná souvisí i s Tomášovou povahou. Z evangelia o něm víme, že byl velmi citlivý. Když ještě dříve slyšel od Pána Ježíše, že jejich přítel Lazar zemřel, tak to Tomáše velmi zasáhne a řekne: „**Pojďme za ním, ať zemřeme spolu s ním!**“ Je dost zřejmé, že Tomáš se těžce srovnával s bolestmi a utrpením, kterého na světě je i dnes stále dost. Zároveň ale soucítil s Lazarem i s Ježíšem. S Lazarem dokonce natolik, že je ochoten zemřít spolu s ním. A s ranami Pána Ježíše chce být také ztotožněn. Není mu to jedno, že Pán tak moc trpěl. Zanechalo to v něm hlubokou stopu. Nicméně protože Tomáš učedníky neopustil, ale naopak je s nimi další neděli ve společenství, pak se se vzkříšeným Ježíšem setká i on. Neboť Vzkříšený přichází tam, kde se lidé scházejí v Jeho jménu. **Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“** Pán Ježíš se ale záhy

obrací přímo na Tomáše. Zná jeho pochybnosti. Zná jeho povahu. Ví, co Tomáš potřebuje, aby uvěřil. A proto mu řekne: „**Polož svůj prst sem, pohled' na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!**“ Nepochybuj a věř. Na tom nejvíc záleží. A nejen směrem k věčnosti. Vždyť nepochybovat a věřit potřebujeme i v běžném životě. Vždyť bez naděje, že bude např. zase lépe, se moc dobře žít nedá. Kdo věří, má naději. Kdo pochybuje, tomu se nežije snadno. Vždyť už ten, kdo přece věří, že zvládne ve škole zkoušku, nebo, že překoná těžké překážky, tak ta jeho víra je hnacím motorem, motivací, k tomu, aby vše zvládnul. Kdežto ten, kdo nevěří, ten všechno vzdává a nikdy ničeho nedosáhne. **Nepochybuj a věř!**

Tomáš ve svých pochybnostech to nevzdává. Chce se osobně přesvědčit. Chce jít do hloubky. Až do hloubky Kristových ran. Nechce zapomenout na bolest, kterou Kristus prožil. Když mu ale Pán dá výzvu, aby do jeho ran vložil své ruce, pak už to nepotřebuje udělat. Neboť uvěří. A nejen uvěří, že před ním stojí živý Kristus. Jeho víra díky prověřeným pochybnostem dostává mnohem větší hloubku. A konec konců Tomáš je tím prvním učedníkem, který řekne jasné a pravé vyznání, kým je pro něj Ježíš: „**Můj Pán a můj Bůh.**“ Nejenom tedy Bůh, který mi přináší to dobré a život, ale i můj Pán, kterého následuji i tam, kde to třeba není moc pohodlné. Tohle je pravá křesťanská víra: **Můj Pán a můj Bůh.** Kdybychom to řekli ještě jinak, tak Tomáš určitě není tím zrnem zasetým na skále. Tedy tím, který se pro víru rychle nadchne a vzroste, ale v době tísně rychle uvadne a odpadne. Bratři a sestry, je mnoho těch, kteří se rychle nadchli, ale nakonec od víry odpadli. A naopak opravdu znám ty, kteří dlouhá léta pochybovali, ale ke svým pochybnostem sobě i křesťanům kladli poctivé otázky. A dnes? Dnes jsou to právě oni, jejichž víra zakořenila velmi hluboko. Proto neodsuzujme ty, kteří pochybují, naopak trpělivě a ochotně jim odpovídejme, pokud se tedy ptají a se svými pochybnostmi chtějí něco dělat.

Pán Ježíš chce přicházet i do našich pochybností. On ví, s čím každý z nás zápasí. A možná si každý z nás někdy klade tu otázku: „**Kde jsi, Pane? Když jsi přemohl smrt, nemůžeš pomoci i mě? A přemohl jsi ji opravdu?**“ Bratři a sestry, někdy bychom za své pochybnosti mohli paradoxně poděkovat. Tedy pokud nás vyprovokují k hlubšímu hledání Boha. Pak jsou pro nás přínosné. Ovšem nenechme se jimi svázat a nevěřme jim. Protože lžou. Pochybnost říká, **Bůh tu není, je daleko, na tebe zapomněl, nezajímáš ho.** Ale pravda Božího slova říká něco zcela jiného. A v tom listě Římanům máme jasný návod, jak své pochybnosti rozklížit. Pavel říká: „**Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe? – aby Krista přivedl dolů – ,ani neříkej: kdo sestoupí do propasti? – aby Krista vyvedl z říše mrtvých.** Myšlenky tohoto typu jsou zcela zbytečné a zavádějící. Spravedlnost založená na víře naopak říká: „**Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci; je to slovo víry, které zvěstujeme.**“ Pán Ježíš zaslíbil, že je s námi až do skonání světa. Ano, sedí na pravici Boha všemohoucího v nebesích, ale přesto je i s námi. Skrze Ducha svatého. Otec, syn a Duch jsou jedno. Kristův Duch je s námi. V našich ústech, v našem srdci. Tedy v těch, kteří aplikují ve svém životě jednu základní pravdu křesťanské zvěsti. A to je právě ten další verš z listu Římanům 10,9: **Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.**

Tohle je, bratři a sestry, pro nás velmi důležité činit. A přesně takové vyznání a víru můžeme pozorovat u toho Tomáše. On ve svém vyznání ví, v Koho uvěřil a co tím vyznává. Avšak Pán Ježíš mu řekne: „**Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.**“ Většina z nás se to týká, že jsme neviděli a přece věříme. Pán se každému z nás dal poznat, tak jak každý z nás potřeboval. A tak se rozpomeň, na jakém základě jsi v Krista uvěřil? Jaká je tvoje zkušenost s Pánem? Chtěl bych tě na závěr povzbudit. Pán je ti i dnes blíž, než si myslíš. Blízko tebe je jeho slovo. Ve tvých ústech a ve tvém srdci. Co uděláš kdy máš žízeň? Jdeš si do sklenice nalít vodu. A ta voda je blízko. Děláme to každý den mnohokrát a víme, kde vodu najdeme a jak máme uhasit žízeň. Ten kohoutek s vodou máme doma a máme ho blízko. Tak je to ale i s Kristem. Taky ho máš blízko. A tak jako doma když máme žízeň, tak přece neskupíme, jak je voda daleko a jak umřeme žízní. Ale jdeme se přece napít, nebo ne? Podobně je to ale s Kristem a jeho přítomností v našich životech. Tak neskupujme, ale pojďme se napít jeho přítomnosti: „**Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci;**“ tak se ztiš, obrať se k Němu a pij tu živou vodu, neboť ti ji nabízí každý den přímo ve tvém srdci. Amen. Píseň 635 modlitba

Slovo posláni: list Judův 1, 20-25

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 406